

ALLIE REYNOLDSOVÁ

MRÁZ POD KŮŽÍ

THRILLER

**NIKDO
NEVÍ,
CO SE
STALO.**

**A JÁ SE
POSTARÁM,
ABY TO
TAK
I ZŮSTALO**

Mysleli si, že budou přáteli na celý život. Nečekaná událost ale tenhle plán pohřbila a oni se teď vidí poprvé po deseti letech – poprvé od doby, kdy jejich přítelkyně Saskia záhadně zmizela. Chata na vrcholu ledovce má být útočištěm, kde mohou zavzpomínat na staré časy. Jsou tu ale všichni ze stejného důvodu, nebo si někdo z nich přijel vyřídit účty?

„Jízda se zařatými pěstmi nebezpečným světem plným smrtících ambicí.“

– Erin Kelly, spisovatelka

„Úžasný, inteligentní, neotřelý a velmi čtivý thriller. Došla mi přídavná jména. Tenhle debut je pecka.“

– Mari Hannah, spisovatelka

„Zrušte všechny svoje plány. Ve chvíli, kdy si vyberete tuhle knihu, nebudete schopni ji odložit, dokud ji nepřčtete až k šokujícímu konci.“

– Katherine St John, spisovatelka

ALLIE REYNOLDSOVÁ

MRÁZ POD KŮŽÍ

Přeložila

Tereza Marková Vlášková

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Shiver © 2021 Allie Reynolds

First published in 2021 by Headline Publishing Group, London

Translation © Tereza Marková Vlášková, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-472-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-471-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-061-1 (print)

Mým rodičům – milovníkům hor

PROLOG

Už tady zase máme tu hroznou roční dobu. Dobu, kdy ledovec vydává těla.

Ta obří masa ledu na vrcholu je ve skutečnosti zmrzlá řeka, jenom teče příliš pomalu, než aby to člověk postřehl pouhým okem. V jejích sklovitých hlubinách se nové oběti otírají rameny o ty starší. Některé se vynoří nahore, jiné u zřídla a nikdy se nedá předem odhadnout, na koho přijde řada.

Tělo se může objevit klidně až po letech. Dokonce i po desetiletích. Nedávno se ve zprávách mluvilo o ledovci v sousední Itálii, který vydal mumifikované vojáky z první světové, včetně přileb a pušek.

Pořád ale platí, že co ledovec schvátí, nakonec vždycky navrátí, a tak každé ráno projíždím místní zprávy.

Čekám, kdy se objeví jedno konkrétní tělo.

„Haló?“ Zahloubené betonové nástupiště mi to zvolání vrací ozvěnou.

Čeká u něj stará známá červeno-bílá kabinka, kukaň pro obsluhu však zeje prázdnotou. Slunce už se schovalo za vrcholky Alp, obloha je růžová, ale v chatě nesvítí jediné okno. Kde všichni jsou?

Do tváří mi naráží ledový vítr. Ještě důkladněji se zachumlám do bundy. Sezona zatím nezačala, resort bude v provozu až za měsíc, tudíž mě vypnutá sedačková lanovka pro lyžaře nepřekvapila, ale předpokládala jsem, že tahle bude v provozu. Jak jinak se máme dostat nahoru na ledovec? Nespletla jsem si datum?

Odhodím obal se snowboardem na zem, vytáhnu mobil a znovu si přečtu e-mail. *Vím, že je to už dávno, ale co takhle víkendový sraz? Chata Panorama, ledovec du Diable, Le Rocher. Sraz u lanovky v pátek 7. listopadu v 17 hodin. C. :-**

C jako Curtis. Pozvat mě někdo jiný, smazala bych zprávu bez odpovědi.

„Hej, Millo!“

Po schodech se ke mně lehkým krokem blíží Brent. Je o dva roky mladší než já, takže mu teď bude jedenatřicet, a i když vypadá ztrhaně a unaveně, pořád z něj – z těch jeho delších tmavých vlasů a dolíčků ve tvářích – vyzáruje klukovské kouzlo.

Popadne mě do náruče a zvedne ze země. Taky ho pevně obejmou. Kolik chladných nocí jsem strávila v jeho posteli! Vyčítám si, že jsem se mu neozvala už dřív. Jenže potom, co se stalo... A on mě taky nekontaktoval.

Za jeho zády se tyčí špičaté vrcholky hor, stíny na pozadí tmavnoucí oblohy. Vážně se mi tam chce? Ještě není pozdě. Mohla bych se na něco vymluvit, skočit do auta a vrátit se domů do Sheffieldu.

Za námi se ozve zakašlání. Odtáhneme se od sebe a spatříme vysokého blondatého Curtise.

Tak nějak jsem čekala, že bude vypadat stejně, jako když jsem ho viděla naposled. Hromádka neštěstí. Zdrčený žalem. Samozřejmě jsem se spletla. Měl přece deset let na to, aby se přes to přenesl. Nebo aby to zasunul co nejhlouběji do podvědomí.

Obejme mě jenom krátce. „Rád tě vidím, Millo.“

„Já tebe taky.“ Vždycky jsem se mu bála podívat do očí, protože byl – a pořád je – děsný fešák, teď mi to ale činí ještě větší potíže.

Pánové si podají ruce. Curtis vypadá vedle snědého Brenta pobledle. Mají s sebou snowboardy, přesně podle očekávání. Těžko předpokládat, že bychom se do hor vypravili bez nich. Mají na sobě džíny stejně jako já, zpod snowboardových bund jim ale vykukují límečky košil a to mě pobaví.

„Snad jste nečekali, že se hodím do gala?“ pronesu řečnickou otázku.

Curtis si mě prohlédne od hlavy k patě. „Takhle to bude stačit.“

Polknu. Oči má pořád stejně modré, připomínají mi však někoho, na koho nechci myslet. Navíc z něj nesálá někdejší vřelost. A to jsem se kvůli němu táhla na místo, kam jsem se zapřísáhla už nikdy nevrátit. Začínám toho litovat.

„Přijde ještě někdo?“ zeptá se Brent.

Proč kouká na mě?

„Netuším,“ odpovím.

Curtis se rozesměje. „Ty to nevíš?“

Kroky. Blíží se Heather. A kdo je to s ní? *Dale*? To snad ne, oni jsou pořád spolu?

Dale má místo dřívějšího vrabčího hnízda módní sestřih a zbavil se všech piercingů. Na nohou má skejtácké boty, které snad neviděly prkno ani z dálky. Nejspíš byl „poheatherován“. Aspoň že mu dovolila vzít si s sebou snowboard.

Ona vyrazila v šatech, černých a třpytivých, silonkách a vysokých kozačkách. Musí mrznout, ta polstrovaná bunda to nezachrání. Obejme mě a já z jejích dlouhých tmavých loken ucítím lak na vlasy.

„Moc ráda tě vidím, Millo!“ Zní to skoro až upřímně, určitě už má v sobě pár skleniček. Díky kozačkám na osmicentimetrovém podpatku je o kousek vyšší než já, proto si je taky nejspíš obula.

Předvede mi prstýnek.

„Vy jste se vzali?“ pochopím. „Gratuluju.“

„Už jsou to tři roky.“ Má ještě výraznější severovýchodně anglický přízvuk než dřív.

Brent s Curtisem poplácají Dalea po zádech.

„Dal sis se žádostí načas, co?“ rýpne si Brent. I jeho londýnský přízvuk mi připadá silnější.

„Ve skutečnosti jsem ho požádala já,“ vyštěkne Heather.

Dveře kabinky se se skřípěním otevrou. Přišourá se k nám lanovkář v černé čepici s logem resortu stažené do čela. Odškrtně si naše jména na seznamu a gestem nám naznačí, že můžeme nastoupit.

Ostatní se nahrnou dovnitř.

„To už jsme všichni?“ zeptám se, abych získala trochu času.

Lanovkář to tak vidí. Připadá mi jaksi povědomý.

Ostatní už čekají vevnitř. Neochotně se k nim připojím.

„Kdo jiný by tu taky byl, ne?“ podotkne Curtis.

„Pravda,“ přitakám. Občas se k nám na chvíli přidal ještě někdo další, z původní party ale zbývá pouze nás pět. Nebo spíš stojí pouze nás pět.

Zničehonic mě zaplaví pocit viny. *Už nikdy nebude chodit.*

Lanovkář za námi zavře. Nakloním se, abych se mu podívala do obličeje, on se ale vzápětí otočí a zmizí v kukani na druhém konci nástupiště.

Lanovka se dá do pohybu. Kabinka se snaží dohonit blednoucí světlo na hřebenu a my zatím jako u vytržení zíráme přes plexisklo na vršky jedlí pod sebou. Jinak je to samá hlína a kamení, zvláštní pohled. Vždycky to tu bylo pokryté sněhem. Koukám, jestli nezahlednu sviště, ale ti jsou nejspíš někde zalezlí a hibernují. Projedeme nad útesem a městečko Le Rocher se nám ztratí z očí.

Vznáším se ve vzduchu, za okénkem ubíhá krajina a mě přepadne divný pocit. Jako bychom nemířili nahoru, nýbrž cestovali do minulosti. A já si nejsem jistá, jestli jí už zvládnou čelit.

Pozdě. Kabinka se zhoupnutím zastavuje ve stanici na půli cesty. Vystoupíme a vytáhneme bagáž. Panuje tu větší zima a tam, kam máme namířeno, ještě přituhne. Mírný vítr si pohrává s francouzskou vlajkou. Na náhorní plošně není ani noha. Někdy v polovině výstupu vystřídá hnědou a zelenou bílá – tady začíná sněhová pokrývka.

„Čekal jsem, že touhle dobou už bude sníh i v údolí,“ poznamená Brent.

Curtis přikývne. „Globální oteplování v kostce.“

Nacházíme se v centru lyžařského areálu, v zimě se tu míhají sedačkové lanovky a vleký, dnes jsou však v provozu pouze kryté sedačky.

U-rampa bývala přímo tady, vedle té chatrče. Dlouhá účková rampa teď připomíná obyčejný blátivý příkop, přesto v duchu vidím její zářivě bílé stěny. V té době platila za nejlepší v Evropě, proto jsme se sem tenkrát všichni sjeli.

Bože, tolik vzpomínek! Naskakuje mi husí kůže. Představuju si naše mladší já, jak se poštuchují a smějí. Nás pět. Plus ty dvě, které tu nejsou.

Mrazivý poryv větru mi rozcuchá vlasy. Zapnu si bundu až pod bradu a pospíším si za ostatními.

Lanovka s krytými sedačkami nás odveze skoro do výše tří a půl tisíce metrů. „Dábelský“ ledovec je jedním z nejvyšších položených lyžařských areálů ve Francii. Sedačky s lesklými oranžovými kryty zavěšené na lanech připomínají vánoční koule. Curtis si vybere tu nejbližší otevřenou.

Heather zatahá Dalea za ruku. „Pojedeme ve dvou.“

„Ale no tak,“ zaprotestuje Dale. „Vždyť se vejdem.“

Curtis opíše rukou půlkruh. „Místa je tu dost.“

Heather se tváří pochybovačně a já jí rozumím. Do těchto kabin se má teoreticky vejít šest lidí, se zavazadly se tu ale budeme mačkat. Ona s sebou navíc má i kufr, prokrista.

Brent se skloní, aby vůbec prošel dovnitř. „Můžeš si mi sednout na klín, Milli. Podej mi snowboard.“

„Ať si ti na klín sedne Dale,“ odseknu. „Já sedím tady.“

Nakonec skončí na klíně Heather, u Dalea, vedle nich sedí Curtis a já s Brentem jsme na druhé straně, obklopení batohy a taškami. Dale bez dredů vypadá divně. Má severánsky bledou pleť – dřív mi připomínal Vikinga. Teď bych ho tipovala spíš na moderátora nějakého soutěžního pořadu.

Rychle se přesouváme přes náhorní plošinu. Pod námi zeje prázdnota. Zapomněla jsem, jak obří to tu je. V létě se sem chodí na túry, nahoru se vinou klikatící se stezky.

Musí to být nádherné, ta záplava alpské květeny, i když dnes už vidím jen divoce rostoucí zhnědlou travu a skalní suť. Nikde ani známka života, dokonce ani ptáček. Kraji na působí neúrodně.

Mrtvě.

Ale kdeže. Spí. Vyčkává.

A není v tom sama. Polknu a násilím tu myšlenku potlačím.

Když s drnčením mjíme stožár, narazíme do sebe s Curtisem koleny. Připadá mi nezvykle tichý, ale to je pochopitelné. I pro mě je to těžké, takže pro něj to musí být ještě stokrát těžší.

Na pozvánce o tom sice nepadlo ani slovo, přesto je jasné, proč tu jsme. Jen pár dní před tím e-mailem ve zprávách informovali: *Britská snowboardistka pohřešovaná už deset let byla po dlouhém soudním sporu úředně prohlášena za mrtvou.*

Ostatním se sem určitě taky zrovna nechtělo, ale jak jsme mohli odmítnout? Jasně že bude chtít zavzpomínat, to je lidské.

Pod námi už leží sníh, za soumraku hází fialové odlesky. Vysoko nad námi se tyčí útesy, podle nichž dostalo město jméno. Chata Panorama stojí na samém vrcholku a její tmavé obrysy jako by se krčily, aby se jim snáz vzdorovalo všem živlům.

„Jak se ti to vůbec povedlo zařídit, Milli?“ zeptá se Brent.

„Co máš na mysli?“ nechápu.

„VIP přístup na ledovec. Soukromou jízdu lanovkou a všechno ostatní. Tomu říkám majstrštyk.“

Vytřeštím na něj oči. „Jak to myslíš?“

„V týhle roční době mají přece zavřeno. Muselo tě to stát balík.“

„Proč myslíš, že jsem to zorganizovala já? To všechno Curtis!“

Curtis na mě úkosem pohlédne. „Co prosím?“

Na co si to hraji? Vytáhneme mobily. Když jsem si sem mobil vzala poprvé, hned při první jízdě jsem si ho rozbila a na boku se mi vylila ošklivá obdélníková modřina. Pak už jsem si ho s sebou nebrala.

Ukážu jim e-mail s pozvánkou a Brent mi zase ukáže svůj. Text je stejný, jen se odesílatel místo „C.“ podepsal „M.“ a v připojené doušce stojí *P. S. Ztratila jsem mobil. Piš na mail.*

„Koukej.“ Curtis ke mně otočí svoji pozvánku, je stejná jako Brentova.

Nikdy jsem se v něm nevyznala. Nemyslí si třeba, bůhvíjaký se mu nepovedl vtíp?

Se zadrnčením mineme další stožár a mně zalehnou uši. Začíná prudké stoupání. Máme před sebou dlouhou cestu na strmý ledovec.

Obrátím se na Dalea a Heather. „A jaká pozvánka přišla vám?“

Dale se zarazí.

„Stejná jako vám,“ odpoví Heather.

„Od M., nebo od C.?“ chce vědět Brent.

„Ééé, od M.,“ počastuje mě Heather významným pohledem.

Proč mám pocit, že lže? „Ukážeš mi ji?“

„Promiň,“ řekne. „Už jsem ji vymazala. Ale byla úplně stejná jako ta jejich.“

Nevím, co mám nahoře čekat. Hudbu? Svíčky? Číšníky s podnosy se šampaňským?

Nic z toho se nekoná. Plošina je slabě osvětlená a liduprázdná, v kukani lanovkáře nikdo nesedí. Vytáhneme zavazadla ven. Ozve se houkání sirény a lanovka se zastaví. Asi ji ovládají zezdola, aby nemuseli platit dalšího člověka, a náš příjezd viděli na bezpečnostní kameře. Stejně je to ale trochu děsivé, když vlastně nevíme, kdo nás pozval, a soudě podle Heatherina sraštlého obočí si to nemyslím jenom já.

Brent se podívá mým směrem. „Nenecháme si zatím věci tady?“

„Mě se neptej.“

Odloží si tašky na zem. Po chvíli váhání udělám totéž. Těžko nám je tu někdo ukradne.

Schody jsou ze železných roštů, aby se po nich dobře chodilo v botách obalených sněhem. Ke konci už supím. Je tu řídký vzduch. Zatlačím do dvoukřídlých dveří a vejdou do chaty. Přivítá mě zatuchlý pach křbového kouře. Na okamžik musím zavřít oči. Tahle vůně je v mých vzpomínkách na dávné zimy nejvýraznější.

Curtis pleskne dlaní o vypínač a chodba obložená dřevěnými panely se rozsvítí. Za běžného provozu tudy, kolem skříněk na lyže, nepřetržitě proudí zástupy lyžařů

a snowboardistů směřujících na ledovec, teď tu ale vládne zlověstné ticho.

Curtis si přiloží dlaně k ústům a zavolá: „Je tu někdo?“

Brent už mě zase pozoruje. A Dale taky. V duchu se vrátím k těm pozvánkám. Že by za tím byl někdo z nich? Kdepak, to se mi nezdá. Jak správně podotkl Brent, přijeli jsme úplně mimo sezonu. Pronajmout to tu na víkend muselo vyjít na pěkných pár tisíc. Trochu jsem si přes internet zahrála na zvěda, a tak vím, že Curtisovi se daří dobře. Musel to být on. Ale proč tolik tajností? A jedou v tom ostatní s ním, nebo je nějak přesvědčil o tom, že jsem je pozvala já?

„Někdo tu na nás přece musí čekat,“ prohlásí Curtis. „Pojďte, porozhlédneme se.“

Rozběhneme se do všech stran, jako děti, které dostaly rozchod v zábavním parku. Tohle místo je jedno velké bludiště. Jedná se o jedinou chatu široko daleko, v jejích rozlehlých prostorách sídlí horská záchranná služba, velín a vůbec vše, co by zdejší hosté a zaměstnanci mohli potřebovat. Znam akorát zdejší restauraci a záchody, nic víc. Jo, a kdysi jsem tu vlastně přespala v jedné z těch prťavých nocleháren – provozují tu nejvýše položenou mládežnickou ubytovnu ve Francii.

Probíhám chodbami a cestou mačkám vypínače. Míjím desítky zavřených dveří. Některé jsou odemčené, jiné zamčené. Zrovna tyhle jdou otevřít. Bože, možná že jsem tenkrát přespala zrovna tady. Vdechnu navlhlý puch plesniviny a hned se mi vynoří vzpomínka. Brent leží pode mnou na matraci a obrovskými rukama mi svírá boky. Zůstanu zírat na úzkou palandu pro jednoho. Pak vycouvám a pečlivě za sebou zavřu.

Ve vedlejší místnosti je sklad prádla, na policích z borového dřeva leží vyskládané komínky drsných bílých ručníků a prošoupaných lůžkovin a páchne to tu po levném

prášku na praní. O kus dál ke mně zavane vůně jídla – no jistě, tady je kuchyň. Na obřím sporáku stojí dvě pánve. Nadzdvihnu pokličky. V jedné je dušené maso se zeleninou, ve druhé bramborová kaše. Obojí je ještě teplé. Že by to byla naše večeře? Ale proč tu nikdo není?

Všimnu si dveří na záchod a opatrně je otevřu, přivítá mě ale jen prázdnota a tma. Za kuchyní je podobně potemnělá restaurace, zakouřená tak moc, až se rozkašlu, třebaže v krbu nehoří. Tady jsem se něco naseděla, ohřívala si ruce o hrnek kafe a čekala, až se přežene sněhová bouře, teď ale na stolech neleží ubrusy, a tak se vydám do další chodby za zatačkou. Ostatní jsou nejspíš o patro výš, už je neslyším.

Další sklady, další zamčené dveře. Časovač světel je nastavený na hrozně krátkou dobu, světla občas zhasnou dřív, než dojdou k dalšímu vypínači, a já zůstanu uvězněná ve tmě a musím se sunout podél stěny. To ticho je děsivé. Kdyby se na mě z některých těch dveří někdo vyřítil, určitě bych dostala infarkt.

Konečně něco, co poznávám: hlavní východ, tudy se jde na ledovec. Pospíším si k němu. V tuhle noční hodinu venku nikdo nebude a nejspíš bude zamčeno, ale zkusím to, abych si mohla vychutnat bodavě ledový vzduch. Už je to tak dávno!

Je odemčeno. Škvírou dovnitř vtrhne s vysokým neúnavným jekotem vítr. Zní podivně lidsky. Rázně dveře zavřu, zůstanu stát na místě a těžce oddechuju. Věděla jsem, že návrat sem nebude jen tak. Je tu příliš mnoho dveří, jež by bylo lepší neotevírat.

Seber se, Millo.

Tak jo. Však já to zvládnu. Pár skleniček a bude to dobrý.

V patře je salonek, kde se pořádají svatby a různé oslavy. Maličké resorty, jako je tenhle, si tím slušně přivydělávají, hlavně mimo sezonu. Salonek znám sice jenom

z fotek, ale ostatní už tam určitě budou, spodek už jsem přece prošla celý.

Zastavím se pod schody. Vedou k těžkým protipožárním dveřím a za nimi jako by byl vzduch ještě studenější. Stopy vůně. Povědomé. Co to jenom je? Možná Heatherin parfém.

Zpoza dveří napravo slyším hlasy.

Stop! stojí na ceduli. *Hra začíná. Odlož mobil do košíku.*

Zprudka vydechnu. Hra! Že by nějaký kvíz, něco se snowboardingem, nebo co si jeden o druhém pamatujeme? Něco, co nás přinutí rozprávět se o starých časech? Sedělo by to na Curtise: takhle nám rozkazovat, co máme dělat, a snažit se zamezit tomu, aby nás cokoli rozptylovalo a kazilo jeho plány. Odložím mobil do košíku. Jenže...

Znovu se zaměřím na ceduli. *Hra začíná.* Přesně to jsem kdysi řekla... A dost! Je to naprosto běžná fráze. Nic to neznamená. Odhodím telefon na hromádku k těm čtyřem, které už tam leží, a vejdu dovnitř.

Salonek přečnává nad svahem, na zemi leží vysoký chlupatý bílý koberec, který má připomínat sníh za okny, a nábytek, sladěný do bílé a stříbrné barvy, byl bezpochyby nemožně drahý. Polstrované saténové židle, stoly ze skla a chromu. Honosný prostor se od rustikálního stylu v přízemí už ani víc lišit nemůže. Dokonce je tu i jiný vzduch. Dusivý kouř z krbů vystřídala vůně čerstvé výmalby.

Celá zadní stěna je prosklená a bílé sametové závěsy jsou stažené šňůrkou. Ve dne odtud musí být úchvatný výhled, teď však za okny vládne černočerná tma. Nenařazuje ji jediné světylko. Za současné situace to působí strašidelně, na svatbu je to ale jinak moc hezké místo.

Pokud vám nevadí, kolik životů si už ten ledovec vyžádal. A kolik těl stále odmítá vydat.

Nemysli na to.

Je tu taková zima, že mi jde od úst pára. Taky je tady vlhko. Nejspíš se tu nic nekonalo pěkných pár měsíců. Ostat-

ní se už chopili pití. Na stříbrném tácu kousek od nich stojí osamělá lahev s pivem, Kronenbourg 1664. V ruce studí a zebe. Tohle francouzské pivo, nasládlé a s bublinkami, jsem zbožňovala. Nepila jsem ho, co jsem odsud odjela.

Stále je přítomno jenom nás pět. Zaměstnanci budou asi v jiné části budovy. Curtis se pořád kouká na dveře. Co ještě naplánoval?

Heather mi pěstěnými nehty s francouzskou manikúrou sevře paži těsně nad loktem. „Vidělas tu hru?“

„Jakou hru?“

Odvede mě k nízkému stolku, na němž stojí vysoká dřevěná bedýnka. Vedle ní leží pera, na pohled dražší obálky a kartičky krémové barvy. A laminovaný natištěný návod. *Na prolomení ledů*. Nadpis je vyvedený ozdobným písmem, jaké se používá na parte.

A taky na svatebních oznámeních, připomenu si rychle.

Každý napíše na papírek tajemství, něco, co o něm ostatní nevědí. Hodí ho do krabice. Potom se obálky postupně vytáhnou a všichni hráči hádají, kdo je autorem které z nich.

Znovu blýsknu pohledem po Curtisovi – pobavilo mě, kolik si s tím dal práce, i když bychom se všichni klidně jenom opili do nálady. Curtis kolem mě projde, zastaví se u zamlženého okna, otře ho a zadívá se ven. Svými ladnými pohyby mi vždycky připomínal gymnasty, na tom se nic nezměnilo. Stále z něj vyzařuje působivá noblesa.

Na to, abych s ním promluvila, mám v sobě málo alkoholu, a tak raději zamírím k Brentovi. Překvapilo mě, že i on drží v ruce lahev piva. Dřív nepil.

„Jezdíš ještě někdy?“ zeptám se.

„Jednou ročně. Víc si nemůžu dovolit. A pořád hodně jezdím na skejtu.“

„To jsem pochopila podle těch bot.“

Má tenisky značky DC, na palcích tak prošoupané, že jsou vidět ponožky. Tahle značka ho kdysi sponzorovala,